

Biblioth. 1,269) ἔνθα περὶ τοῦ ἐπιρρ. «... τὸ γλυκὺ μαντᾶτον ποῦ πεμψες ἀνηπόλιστα καὶ ξαφνικά 'ς τὴν Σάρρα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναανάμενος 1.

*ἀναπεντάρικος ἐπίθ. ἀναπεδάρικος Κεφαλλ. ἀναπεδάρικος Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά, τοῦ ἀριθμ. πέντε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἀποδίδων ἀντὶ πέντε δύο ἢ τρία Κεφαλλ.: Χτήμα ἀναπεδάρικο (κτῆμα ἐκμισθούμενον εἰς καλλιεργητὴν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ὁ μὲν κτήτωρ δύο μέρη, ὁ δὲ καλλιεργητὴς τρία, ἂν τοῦτο εἶναι ἄγονον, ἢ ἀντιστρόφως τρία καὶ δύο, ἂν τοῦτο εἶναι εὐφορον). Ἡ ὁ ἀποφέρων ἀντὶ τεσσάρων πέντε Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Δῶς' μου τέσσερες γαβάθες γέννημα καὶ 'ς τ' ἁλώνη θὰ σοῦ τὸ δώσω ἀναπεδάρικο. Ἐδάνεισα τὸ ὁτάρι ἀναπεδάρικο.

ἀναπεντῖς ἐπίρρ. Ζάκ. Πελοπν. (Πυλ.) ἀναπεδῖς Κεφαλλ. Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀριθμ. πέντε κατὰ τὸ δῖς καὶ τρεῖς.

Κατ' ἀναλογίαν δύο πρὸς τρία ἐπὶ πέντε (ἐπὶ προσόδου ἀγροτικῶν κτημάτων ἐκμισθουμένων πρὸς καλλιεργητάς, ἐκ τοῦ ὁποίου οὗτοι μὲν λαμβάνουν δύο μέρη, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης τρία) ἔνθ' ἀν.: Κάνω ἀναπεντῖς τὴ σταφίδα Ζάκ.

ἀναπέταμα τό, ΓΔροσίν. Θὰ βραδιάζῃ 127 ἀναπέτασμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπετῶ. Τὸ ἀναπέτασμαν κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -άζω ρ. παραγόμενα. Παρὰ Βλάχ. ἀναπέτασμα.

1) Ἀνύψωσις ΓΔροσίν. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ ἀναπέτασμα εἶσαι, ὃ νεροκαλαμεῖα, τῆς ζωῆς πρὸς τὴν οὐράνια πλάνη.

2) Σύσπασις τῶν βλεφάρων ἢ τῶν μυῶνων Λυκ. (Λιβύσσ.)

*ἀναπεταμός ὁ, ἀναπειτασμός Σίφν. Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπετῶ. Τὸ ἀναπειτασμός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναπειάζω, ὅθεν τὸ ἀμπετάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναπετῶ.

1) Ταχεῖα πτήσις Σίφν.: Φρ. Ἀναπειτασμός τὸν ἤπιασε (ἔγινε ἄφαντος). 2) Μεταφ. ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, κακοήθεια Χίος

ἀναπεταρίζω Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. Περιδ. Βλαστ. ἀναπιταρίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀναπονταρίζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεπιταρίζω Θήρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. πεταρίζω. Ἡ λ. καὶ μεσν. ὡς μαρτυρεῖ ἡ μετοχ. ἀναπεταρισμένος. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 731 (ἐκδ. SLambros) «κατόπι της καὶ ὁ ἀτὸς ἀναπεταρισμένος».

1) Ἀνοιγωκλείων τὰς πτέρυγας προσπαθῶ νὰ πετάξω, πτερυγίζω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. Περιδ. Βλαστ.: Ἀναπεταρίζει τὸ πουλὶ Κρήτ. || Ἄσμ.

Μὲν πέρδικα ἀναπετᾷ καὶ ἀναπεταρίζει

Μάν. Συνών. ἀναπετῶ 2, πεταρίζω, πουλλοφτερω, φτερουγίζω. 2) Συσπῶμαι νευρικῶς, ἄλλομαι, ἐπὶ ὀφθαλμοῦ Θήρ. Κρήτ.: Ἀνεπιταρίζει τὸ μάτι μου Θήρ. Κρήτ. Συνών. ἀναπετάρω, ἀναπετῶ 6, παίζω.

3) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἕνεκα νοσηρᾶς καταστάσεως ἢ ἀτονίας Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Συνών. ἀνακλαδίζομαι (ἰδ. *ἀνακλαδίζω II), ἀνα-

κλαδίζομαι, ἀνακλονίζομαι, (ἰδ. *ἀνακλονίζω I), ἀποκορδώνω, ξεροτανυέμαι, τανυέμαι (ἰδ. τα-νυῶ), τεντώνομαι (ἰδ. τεντώνω).

ἀναπεταρίκι τό, Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἀναπιταρίζ' Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀναπετάριν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 6047 (ἐκδ. JSchmitt) «τὰ ὁμμάτια ἐσφούγγισεν μὲ τὸ ἀναπετάριν» (μέρος τι τῆς ἀμφιέσεως).

1) Εἶδος γούνας, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν παλαιότερον ἐρριμένην ἐπὶ τῶν ὤμων χωρὶς νὰ περνοῦν τὰς χεῖρας διὰ τῶν χειρῶν Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 2) Ἐπιρρηματ., χωρὶς νὰ περάσῃ τις τὰς χεῖρας διὰ τῶν χειρῶν Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σκόπ.: Βάζου-φουρῶ τὸν φόριμα ἀναπιταρίζ' Μακεδ. Συνών. ἀναρριχιά.

ἀναπετάρισμα τό, Δ.Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. ἀνεπετάρισμα Α.Κρήτ. ἀναπιτάρισμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπεταρίζω.

1) Προσπάθεια πρὸς πτήσιν, πτερύγισμα Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ.: Ξάνοιξέ' νὰ ἀναπετάρισμα τὸ κάνει! Κρήτ. Συνών. φτερούγιασμα, φτερούγισμα, φτερουγητό. 2) Ἡ μετ' ἐντάσεως ἑκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακλαδητό.

ἀναπετάρω ἀμαρτ. ἀνεπετάρω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπεταρίζω, εἰς ὃ ὑπεισηλθεν ἡ κατάλ. -άρω ἀντὶ τῆς -ίζω.

Συσπῶμαι, ἄλλομαι, ἐπὶ ὀφθαλμοῦ: Ἀνεπετάρει τὸ μάτι μου. Συνών. ἀναπεταρίζω 2, ἀναπετῶ 6, παίζω.

ἀναπετῶ Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Κομ. Δεῖκ ἀνεπετῶ Κάρπ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Σίφν. Σῦρ. ἄνεπετῶ Κάρπ. Κίμωλ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. ἀναπιτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμπετῶ Σύμ. ἀμπετάζω Χίος Μέσ. ἀναπειεῖμαι Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 41 ΣΝικοκάβ. ἐν Ἀνθολ. Η' Ἀποστολίδ. 272

Τὸ μεταγν. ἀναπετῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπετάννυμι = ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, ἀπλώνω. Περὶ τῆς συγκοπῆς εἰς τοὺς τύπ. ἀμπετῶ καὶ ἀμπετάζω ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 70 κέξ. Τὸ ἀμπετάζω διὰ τὸν ἀόρ. ἀμπετάσα ἢ ἀμπετάξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀγόρασα-ἀγοράζω, χάραξα-χαράζω κττ.

1) Ἀνίπταμαι, πετῶ Μεγίστ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Κομ. Δεῖκ: Παροιμ.

Ἡ μερμήκα 'ντας θὰ χᾶται, φέρε' φτερά κι ἀναπετᾷ (τὸ μερμήγκι ὅταν πρόκειται νὰ χᾶθῃ, ἀποκτᾷ πτερά καὶ πετᾷ. Ἐπὶ τοῦ καταστρεφόμενου ἐν τῇ ἀκμῇ του ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου προπετοῦς καὶ αὐθάδους βλάπτοντος ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχόντος τι πολλῆς βλάβης πρόξενον εἰς τὸν ἴδιον) Τραπ. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνίσταμαι ἀποτόμως, ἀνατινάσσομαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Νίσυρ. κ. ἀ. —Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. ΣΝικοκάβ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Ἀναστενάζω τρέμ' ἢ γῆς καὶ 'νεπετᾷ τὸ χῶμα, ποῦ θράφην εἰς τὰ σκοτεινὰ τὸ θλιβερόν μου σῶμα Νίσυρ. — Ποίημ.

Ἀναπειεῖται ὁλόρθο, τὴν πεδιάδα

ἀνανταρίζει μὲ φωνὴ ποῦ σκιάζει

ΣΝικοκάβ. ἔνθ' ἀν. 2) Κινῶν τὰς πτέρυγας προσπαθῶ νὰ πετάξω Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Μὲν πέρδικα ἀναπετᾷ καὶ ἀναπεταρίζει.

Συνών. ἀναπεταρίζω 1, πεταρίζω, φτερουγίζω.

